

Поп Йордан млъкна. В одаята се чуваше крякането на жабите в Коруча. Едно щурче във на двора беше будно. Тишината в одаята беше толкова голяма, че гласът на Хаджи Димитър прогърмя:

— Да прием, отче! Да прием за доброто на нашия народ! И те наляха, чукнаха си чашките и глътнаха ракията.

— Сега пък и аз да ти кажа нещо — рече Хаджи Димитър — Днес от човек научих, че Георги Трънкин и Панайот Хитов са очистили няколко злодейски души по селата из Карнобатско и Ямболско, от които народът кански пищял. Чух още, че Панайот Хитов се канел да дойде в Сливен и някоя нощ да потърси сметка от някои народни изедници и душмани.

— Хъ така! — изгърмя поп Йордан. — Тъй трябва! Аз съм свещеник, но казвам: Лозето не ще молитва, а мотика! Пък и в книгата е казано: Помогни си сам, да ти помогне и бог!

Хаджи Димитър и поп Йордан поприказваха още малко за Панайот Хитов, за четата на Георги Трънкин, допиха от ракийцата и станаха. Беше вече доста късно.

Поп Йордан изпрати госта си до пътната врата. Хаджи Димитър огледа улицата и потъна в тъмнината.

Разговорът му с поп Йордан не заглъхна в душата на Хаджи Димитър. Думите му за Костаки разпалиха в душата му вродената му омраза към враговете на народа.

Един ден Хаджи Димитър потърси другаря си от детинство Димитър Дишлията, прочут със своята сила. Казаха му от къщи, че е на лозето под Бармука. Някогашната Тахирова градина, на север от Вълнарова сокак, сега беше обърната на лозя.

Хаджи Димитър намери другаря си.

— Да идваш чак тук, няма да е без нищо — посрещна го Дишлията, зачервен и потен.

— Може и тъй да е — отвърна Хаджи Димитър.

Седнаха на пъстра сянка под голямата череша.

Хаджи Димитър разказа на Дишлията всичко, което чу от устата на поп Йордан. Очите на Дишлията блеснаха.

— Лозето не ще молитва, а мотика — повтори Хаджи Димитър думите на поп Йордан.

От тоя ден двамата приятели всяка нощ до късно наблюдаваха и разузнаваха около къщата на Костаки — кой вли-